

[Bertel Haarder]

over for? Jeg nævnte EFG og den massive udbygning, der foregår, og som jeg nævnte var overflødig, fordi over halvdelen af både virksomhederne og lærlingene foretrækker mesterlæren, som er langt, langt billigere. Det er en meget stor post, vil jeg gerne gøre finansministeren opmærksom på. Det er mange penge, vi smider ud til ingen nytte, for der skabes ikke én eneste ekstra plads derved.

Jeg nævnte i øvrigt også fru Eva Gredals bemandingsregler i daginstitutionerne, som jeg varmt anbefalede at man fulgte, fordi så kunne man få råd til nogle andre ting. Med andre ord, det er grov polemik, når finansministeren prøver at kassere mit indlæg i går ved at sige, at jeg kun talte om Færøerne og digesikring. Jeg er nødt til at svare på dette, for meget andet var der jo ikke at svare på i finansministerens indlæg. Men måske havde finansministeren bare glemt det, og det kan være, at forklaringen på hans mærkelige adfærd over for mig kan læses i fortsættelsen af det skriftsted, jeg startede min tale med i formiddags, for dér siger Paulus:

»Dersom jeg da gør det, som jeg ikke vil, så er det ikke mere mig, der udfører det, men synden, som bor i mig.«

Måske er det det, som er forklaringen på finansministerens usædvanlige polemik.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil godt starte med at sige til hr. Palle Simonsen, at han skal såmænd ikke være så bekymret over tonen. Jeg har siddet i en kommunalbestyrelse i mange år, og dér var socialdemokraterne endnu værre og endnu grovere, end de er her, så jeg tager det ikke så højtideligt.

Jeg tror, at mange socialdemokrater har gået i en eller anden talerskole, hvor de har lært, at man kan gå imod folk ved enten at være meget morsomme og meget sarkastiske eller meget grove, og når man har vænnet sig lidt til det, tænker man: nå ja, herregud.

Og lad mig da så blive lidt endnu i den tone, som hr. Palle Simonsen altså ikke så godt kan lide og jeg egentlig heller ikke elsker, og sige, at en gang imellem kommer man alligevel til at sidde her i folketingssalen og tænke på nogle tal. Det er ikke nogle tal, der står i finansloven, men nogle tal, som fremgik af det valg, vi har været igennem for ikke så længe siden. Og når man tænker på

de tal, kan man ikke lade være med at blive lidt forbavset, for jeg synes, at socialdemokratiet en gang imellem lader, som om de havde fået det absolutte flertal ved det valg, og så vidt jeg husker tallene, fik de ikke det.

Jeg synes også, at de radikale en gang imellem kommer til at minde mig lidt om denne sang om frøen, der pustede og pustede og pustede sig op, og hr. Bilgrav-Nielsen kender nok resten af sangen.

Nej, det er ikke tonen, der bekymrer mig i denne sag, men måske nok en gang imellem indholdet, som jeg efterhånden kan blive lidt betænkelig ved. Jeg kan blive lidt bange for, hvad det er, regeringen egentlig vil.

Og så vil jeg gå videre og sige til hr. Steen Folke, at vi ønsker ikke hedt at få et parlamentarisk samarbejde med socialdemokratiet, men vi ønsker meget hedt, at der sker noget for beskæftigelsen her i landet, og derfor har vi godtaget de svar, som finansministeren har givet os i finansudvalget, som en form for politisk sikkerhed for, at regeringen i hvert fald vil gøre, hvad den kan for at gennemføre sin beskæftigelsesplan. Men politisk sikkerhed sådan i al bred almindelighed – det sagde jeg også tidligere i dag – har vi naturligvis ikke, fordi bl.a. de radikale også er med i spillet, og de springer jo, så vidt jeg kan se, hele tiden i opløbet. Men det er altså ikke de radikale, der skal bestemme, hvor længe vi vil blive ved med at prøve at presse socialdemokratiet til at gennemføre sin egen beskæftigelsesplan.

Det er rigtigt, at der er ting i socialdemokratiets handlingsprogram, som vi ikke kan lide, og der er også ting, som vi ikke kan støtte, uanset hvilken sammenhæng de indgår i. Vi tager afstand fra erhvervsstøtte uden sikkerhed for arbejdspladser, og vi tager afstand fra indkomtpolitik. Det ved regeringen, og det ved VS også godt, og man ved, at det holder vi fast på. Der kan være principper, vi kan fravige, fordi de indgår i en eller anden sammenhæng, der skaber arbejde, men vi kan ikke fravige princippet om indkomstpøolitik. Vi kan ikke fravige princippet om, at der ikke må ske indgreb i arbejdsmarkedets parters forhandlinger og i reallønnen.

I dag i Ekstra Bladet er der en artikel af Henry Grünbaum, som vel ikke vil være socialdemokraterne og det radikale venstre helt ubekendt, og jeg tillader mig at citere et par steder fra den artikel. Grünbaum skriver: